

ældremagt. . . . Denne klare Uretfærdighed mod Hustruen*) synes dog ikke blot opretholdt ved nedarvede Rester af en „etisk“ Opfattelse af Manden som den Overordnede, men ogsaa ved den retstekniske Vanskelighed, at der maa skabes en Udvej, naar Ægtefællerne ikke kan enes og der dog maa handles positivt med Barnet. . . . Det rette synes her at være at gøre Øvrigheden til en Opmand, der afgør Konflikten ved at vælge en af de Løsninger, som hver af Ægtefællerne holder paa. Maaske burde der til Afgørelse af slige Tvistigheder dannes et særligt Nævn, f. Eks. af en Mand og en Kvinde, der samvirkede med Øvrigheden, jfr. § 10 i Dansk Kvindesamfunds Forslag til ny Lovordning af 1908.*) Derimod burde vore Værgeraad næppe have med saadanne Sager at gøre, hvor ikke Hensynet til Børnene krævede, at Forældrenes Forældremagt sættes til Side.

Fra Norge.

Lov om industrielt Hjemme-arbejde.

Under behandlingen av denne del av „tjenestemandsløven“ talte hr.

Castberg varmt for alle kvindelige funktionærer og ekspeditricer. Han henviste til det indsamlede Lønningsmateriale som er rent forfærdende. Der findes store forretninger her i Kristiania som lønner sine ekspeditricer saa opværende daarlig, udtalte hr. Castberg, „at de enten er henvist til at lide nød eller slaa ind paa uhæderlig og umoralsk erhverv. Der kunde nævnes navne her; men jeg skal foreløbig undlade at gjøre det!“ — Hvorefter han fremsatte forslag om, at regjeringen tar under overveielse spørsmålet om at indføre mindsteløn for kvinder som beskæftiges i kontorer, butikker, lagre og lignende, og i tilfælde fremkomme med forslag. — Efter en del debat blev hr. Castbergs forslag enstemmig vedtaget.

(Efter „Nylænde“).

Island.

—o—
19. Juni.

Som Kv. og Samf.s Læsere nok husker, var det den 19. Juni 1915, at den ny isl. Grundlov, der gjorde de isl. Kvinder politisk fuldmyndige, traadte i Kraft. I den Anledning paa-begyndte de isl. Kvinder Indsamlin-

gen af et Hospitalsfond, og dels til Støtte for dette og dels for at fastslaa Dagens Betydning er det Meningen fremtidig at højtideligholde den som en særlig Kvindernes Festdag. Samtidig med at Dagen blev højtideligholdt i Sommer, blev der saa startet et særligt Kvindeblad, opkaldt efter Dagen: 19. Juni. Bladet, der udkommer i Gang om Maaneden, har til Formaal at drøfte alt det, der særlig vedrører Kvinder og Kvindesag, samt at give Kvinderne bedre Lejlighed end før til at skrive om det, der maatte ligge dem paa Hjærte. Bladet har allerede faaet en sagskyndig Jurist til at skrive en udtømmende Fremstilling af den isl. Kvindes Reststilling i Følge de mugeliggørende Love paa alle Omraader. Denne Afhandling vil saa følge med Bladet som Særtryk til alle dets Abonnenter. — Allerede dette viser, at Redaktøren, Inga L. Larnsdottir, har klart Blik for det, at noget af det, Kvinderne først og fremmest trænger til, naar de nu skal til at deltage i det politiske Liv, er at være klare over, hvor de selv staar — og hvor Skoen faktisk trykker. Derfor maa

Tyngdens Lov.

Af Anna Lenah Elgstroms Bog „Mødrer“.

Foran mig paa Bordet ligger en Almanak. Jeg sidder og stirrer paa de Tegn, der markerer Tidens Gang. Hele mit Liv har jeg været pint af Tanken om Tidens Flygten, af Tanken om, at den aldrig blev tilstrækkelig udnyttet, fik nok værdigt Indhold med sig fra det forbigangne.

Men nu er det værre end nogensinde. Mine Dage er blot en Række lasede usammenhængende Minut-Stumper, i hvilke jeg stræber at slippe færdig med saa den ene saa den anden Gerning. Med Tungen ud af Halsen bevogter jeg Uret. Hver Gang Viserne flytter sig, er der noget nyt, jeg skulde tage fat i, gøre færdig og kaste bag mig; men intet naar jeg nogensinde. Mit Arbejde synes mig at

være som en evig Penelopevæv. Intet bliver tilbage af det — alt maa uophørligt fornyes. Lave Mad, som spises op og skal laves paany og spises op igen — sætte Lapper paa, hvor det straks efter gaar itu ved Siden af, altid sige samme mekaniske Besked og paa visse Klokkeslet gøre ganske de samme Ting, — vaske det, der altid bliver snavset igen, holde Orden paa døde Ting — alle disse tusinde med et Urværks Regelmæssighed tilbagevendende Forretninger, som saa at sige danner den grove Stamme for Tilværelsen — dem er det min Bestilling at udrette, at passe og holde i Gang.

Men tænkt, at det er saa vigtigt, dette vidtløftige tunge Apparat af Møbler, Selskabelighed, Madlavning og Rengøring, som viser, at endnu er Kroppen vigtigere end Sjælen, Formerne for Livet vigtigere end selve Livet.

Mit Liv — som gaar og gaar —

forbi — bort. — Forbi saa meget brændende og stort, bort fra al Kraft, al Inderlighed, alt virkeligt Liv i Aanden.

Aah, at faa Tid til det, Tid til at tænke, at fordybe mig i det store Hav af Grublen, Spørgsmaal og Anelser, som bølger ved Synsranden i alle Sjæle, selv i vor — vi Tandhjul i Maskineriet, vi udslidte Brød-Slaver, udmarvede Arbejdere, husbestyrende Hustruer. Selv vi længes efter Vidderne, efter at søge vor Vej ud til dem, at slaa alle Forhindringer ned og aabne Favnen mod Uendeligheden, fornemme Saligheden ved at den er vor, vor Ret, vor Pligt. Thi det kan jo ikke være rigtig sandt, det vor haarde Tilværelse forsøger at lære os: at vi er for smaa til at have Ret til noget værdifuldt! For smaa for Storheden, for trang-sjælede for Vidderne?

Nej, det er ikke muligt. Da var vi jo hjemløse. —